

ZON-DAG BOEK

PROTESTANTSE GEMEENTE Wirdum Fr e.o. 1 november 2020 – 09.30 uur Gedenkzondag

Welkom

Een zondag, anders dan andere. Een dag in de coronatijd, waarop we onze overleden gemeenteleden en dorpsgenoten uit Wirdum en omgeving gedenken. Corona is ook de reden, dat deze

viering noodgedwongen door een veel kleinere groep bezoekers dan anders wordt bijgewoond. Een aantal daarvan heeft in het afgelopen jaar iemand verloren die hen dierbaar was. Het is goed om op deze manier bij de overledenen stil te staan.

Nadat de

bezoekers op hun plaats zijn gebracht, heet de ouderling van dienst iedereen welkom. Om te beginnen worden de verzen 1, 9 en 10 van lied 281 gezongen (predikant zingt, gemeente kan meeneuriën):

*Wij zoeken hier uw aangezicht.
God, houd uw oog op ons gericht:
Kyrie eleison!
Het lied van wie zijn voorgegaan
zet ons vandaag tot zingen aan:
Amen, Halleluja!
Ontvlam in ons en vuur ons aan!
Getroost zullen wij verder gaan.
Amen. Halleluja!*

Na de bemoediging volgt lied 245: *“Ik Wil U, o God, mijn dank betalen, U prijzen in mijn avondlied.”*

Ter inleiding op deze betinksnein

We gedenken vanmorgen al wie ons zijn vóórgedaan in leven en geloven, we staan in een hele lange rij van mensen... Wij hebben veel aan hen te danken. Ze zijn lang niet altijd voorbeeldig geweest. Wel hebben ze ons een voorbeeld gegeven, in hoe je een weg kunt gaan in leven en geloven; over bergen en door dalen heen. Zo hebben ze ons gevormd.

Denk zo vandaag eens aan wie jou eigenlijk hoop, geloof, liefde hebben gegeven, die je iets heel waardevols hebben geleerd, als bemoediging en troost voor onderweg. Sta vandaag zo eens stil bij wie zo nog altijd heel dicht bij je zijn, ook als ze er niet meer zijn.

In samenspraak tussen predikant en gemeente wordt lied 813 uitgesproken: *“Fremden binn’ wy, ienris roppen, oait op reis gien en gijn plak noch dat ús thús is.”*

Van Stef Bos en het jongerenkoor uit Houten is het luisterlied: *“Geest van Hierboven, leer ons geloven, hopen, liefhebben door uw kracht.”*

Verhalen

De lezing uit de Bijbel door Klaaske de Boer is naar Prediker 3: 1-15 – uit: Het hoogste woord –

Imme Dros e.a.

Aansluitend volgt het Luisterlied: Turn, Turn, Turn (To Everything There Is a Season) - The

Byrds, gezongen door Ilse de Lange - tekst gebaseerd op Prediker 3.

Geertje Talsma leest een passage uit het "Boek van levenskunst" van Anselm Grün.

Ter overweging

Deze dienst staat in het licht, in het teken, van gedenken en - omgekeerd - gedenken we hier altijd in het Licht. In het Licht van de Eeuwige God, die met ons gaat en ons bijlicht en verlicht. Het is Zijn Licht dat we zoeken in ons zo broze leven, het is Zijn Licht waarin we ons geborgen mogen weten, in tijd en in eeuwigheid. Dat geloof zingen we ons te binnen en we bidden met zovelen die ons voorgingen

in leven en geloven, dat God ons ziet, ons kent, ons hoort, ons liefheeft, onze tranen ziet en ons op handen draagt, vandaag, morgen en tot wij thuis zijn voorgoed. En als we samen bidden en samen zingen, dan

kan het zijn dat het ook weer in ons gaat zingen - dat het Licht van de hemel ook ons hart weer aanraakt, dat we getroost worden omdat we ons in onze troosteloosheid omarmd voelen, ook al is het maar even, een moment van eeuwigheid in de tijd.

Zoals dat aloude lied van die troost zingt, die ons zomaar diep kan ontroeren:

*Het zonlicht moge nederdalen
Maar Gij mijn Licht begeeft mij niet*

De volledige tekst van de overdenking staat op pagina 4,5 en 6 van dit zon-dagboek.

Het noemen van de namen

Voorafgaand worden twee coupletten gelezen van het gedicht van Hanna Lam: "De mensen van voorbij".

Vervolgens worden een voor een de namen van de overledenen genoemd en komt er iemand naar voren om het licht aan te steken voor hun dierbare, terwijl het orgel zacht speelt.

Sijbe Louis Visser

overleden 13 september 2019 - 86 jaar

Gatske Jongbloed-Bakker

overleden 26 september 2019 - 89 jaar

Aan Jongbloed

overleden 14 maart 2020 93 jaar

Johannes Aldert Koomstra

overleden 14 december 2019 - 67 jaar

Trijntje Knoop

overleden 16 maart 2020 - 91 jaar

Cornelis Theunis Wispelwey
overleden 18 maart 2020 - 53 jaar

Dina Smid-Kiewiet
overleden 30 maart 2020 - 96 jaar

Bouke Meindersma
overleden 14 juni 2020 - 75 jaar

Foppe Lawerman
overleden 22 juni 2020 - 66 jaar

Henk Jongedijk
overleden 15 augustus 2020 - 76 jaar

Tenslotte wordt een kaars aangestoken voor iedere overledene die nu in onze gedachten is.

De voorganger zingt lied 199:

*Koester de namen die wij hier gedenken,
dat zij geborgen zijn in uw genade,
dat zij gekend zijn bij U en bij ons.*

*Laat de zon van uw aangezicht over ons opgaan,
zeggen ons allen met het licht van uw ogen.*

*Zie met ontferming naar onze aarde,
Houd in uw hoede wie haar bewonen
Houd ons omsloten, thuis in uw zegen.*

Mededelingen

De bloemen gaan als groet van onze gemeente naar de familie Steringa, Jacob Algrasingel in Wirdum.

Collecten:

1. najaarszending Indonesië;

2. kerkelijk werk

De gebeden worden afgesloten met het

gezamenlijke Onze Vader.

Slotlied en Zegen

Ter afsluiting wordt luisterlied 982 afgespeeld, "In de bloembol is de krokus".

Voorzien van Gods zegen gaan we huiswaarts.

Na afloop van de dienst is er gelegenheid voor "in slach om it hôf". Daarbij kunnen zelf meegebrachte bloemen, lichtjes e.d. bij graven

worden gelegd. De kinderen van de zondagsschool – voorzien van bloemen - gaan voorop.

Medewerkers

Voorganger: da. Wiebrig de Boer-Romkema
 Ouderling: Elizabeth Mozes
 Diaken: Jannie Lindeman
 Organist: Albert Minnema
 Cie Herdenkings-
 dienst : Klaaske de Boer, Geertje Talsma
 Beamer: Hendrik Hiemstra
 Bloemen: Lieuwkje van Lune
 Koster: Haije de Boer
 Tekst: AD Foto: ROB

De overdenking:

Deze dienst staat in het licht, in het teken, van gedenken en - omgekeerd - gedenken we hier altijd in het Licht. In het Licht van de Eeuwige God, die met ons gaat en ons bijlicht en verlicht. Het is Zijn Licht dat we zoeken in ons zo broze leven, het is Zijn Licht waarin we ons geborgen mogen weten, in tijd en in eeuwigheid. Dat geloof zingen we ons te binnen en we bidden met zovelen die ons voorgingen in leven en geloven, dat God ons ziet, ons kent, ons hoort, ons liefheeft, onze tranen ziet en ons op handen draagt, vandaag, morgen en tot wij thuis zijn voorgoed.

En als we samen bidden en samen zingen, dan kan het zijn dat het ook weer in ons gaat zingen - dat het Licht van de hemel ook ons hart weer aanraakt, dat we getroost worden omdat we ons in onze troosteloosheid omarmd voelen, ook al is het maar even, een moment van eeuwigheid in de tijd.

Zoals dat aloude lied van die troost zingt, die ons zomaar diep kan ontroeren:

*Het zonlicht moge nederdalen
 Maar Gij mijn Licht begeeft mij niet*

Predikers woorden over de tijd hebben de eeuwen moeiteloos overleefd en zijn veel mensen heel dierbaar. Niet voor niets komen ze in onze gemeente ook regelmatig voorbij, Bijbelwoorden als een vertrouwd en veelzeggend huis om in te wonen. Zo beleven wij het immers ook zelf in ons leven. In onze levenstijd zijn er zoveel verschillende tijden, die we meemaken. Tijden van bloei en dorre tijden als kale herfstbomen in weer en wind. Ook in de samenleving zien we tijden die veranderen zoals de seizoenen wisselen. Het kan onzeker en onrustig maken, pelgrims als wij zijn, nergens een plaats om ons hoofd voorgoed neer te leggen, elke dag maar weer de ene voet voor de andere te zetten, zolang we leven. De veranderlijkheid van de tijden wakkert ons verlangen aan naar rust, naar iets dat wél blijvend is, naar licht, naar hoop, naar nieuwe levenskracht.

Tijden van haat of een tijd voor vrede... komen bij Prediker voorbij

Geschokt zijn we door de moord op onschuldige mensen die in de kerk, de Notre Dame van Nice waren, die vrede zochten en voor wie een tijd van nietsontziende haat en dood zomaar aanbrak en voor velen die hierdoor geraakt werden, toen het op klaarlichte dag zomaar een inktzwarte nacht werd. Het leven dat het gezicht van het kwaad laat zien en van onvoorstelbaar groot lijden. Het wordt ons koud om het hart. Het doet ons zo hartstochtelijk verlangen naar vrede.

Na de strijd om 't bestaan een tijd van dromen zegt Prediker..

Daarbij moet ik denken aan de strijd om te leven nu in deze coronatijd, die veel langer duurt dan ons lief is. Die angst geeft, verlies in allerlei vormen, ziekte en rouw, een samenleving onder spanning. En er zal weer een tijd komen om daar weer vrij van te zijn, waar we zo van dromen.

Naast vele andere tijden noemt Prediker ook: *Er is een tijd van verdriet, en dan een tijd om te dansen.*

Tijden van hoop na tijd om te rouwen.

De tijd van de dood en de tijd van je leven.

Het is er - alle tijden door - altijd allebei, de lach en de traan, de wanhoop en de hoop, het lijden en de levenslust, het nergens meer zin in hebben en nieuwe vreugde die je in beweging brengt.

Altijd verstrengeld die twee, het verdriet en de vreugdedans, afwisselend met onduidelijke tussenpozen. Je weet niet wanneer de tijden komen, het ene seizoen het andere volgt. Prediker houdt na al zijn zoeken en tasten naar hoe het leven in elkaar zit, eraan vast dat onze tijden verbonden zijn aan de God van het leven. Prediker weet niet zoveel, vindt zoveel zinloos en onbegrijpelijk, ijdelheid en leegte, hij filosofeert er op los maar vindt zo weinig antwoorden op de grote vragen van het leven, waar wij ook vaak onthand en onmachtig tegenover staan. Met alles wat verglijdt met de tijd, met alles wat niet te rijmen of te begrijpen is, met alle vragen, losse einden, alle waaroms gelooft prediker dat onze tijden in Gods hand zijn, zonder veel te weten.

Vanmorgen staan we samen stil bij wie we voorgoed los moesten laten, bij ons verdriet, bij de stilte die gekomen is, de leegte, de vragen die open bleven en open zullen blijven, de knagende vragen van het waarom, waarom nu al, het onmogelijke verlangen dat je zo graag misschien nog wat als afscheid had willen zeggen..., nog zo graag iets had willen vragen, willen doen.

Komen er weer tijden van hoop na de tijd om te rouwen? Komen er weer tijden dat levenslust je weer doet dansen?

Je hebt daarvoor niet zoveel aan een klok, je kunt geen klok zetten zoals mensen soms willen doen in omgang met rouwendenden: ach, nog even en dan gaat het wel weer. Onbegrip, dat zo'n pijn kan doen.

Rouwen vraagt tijd, verdriet komt vaak over je, zoals de getijden van eb en vloed, vaak op onverwachte momenten vraagt het verdriet om tijd en aandacht. Rouwen gaat misschien wel

nooit helemaal over, dat hoeft ook helemaal niet. Rouw verandert wel met de tijd van kleur, het krijgt met de jaren vaak een andere kleur en intensiteit. Rouwen is niet iets van dagen of maanden maar van jaren. Neem die tijd die het vraagt. Rouw hoeft niet helemaal verwerkt te worden, dat kan niet zo goed. Verlies om wie je moest missen, raakt met de tijd op zijn tijd verweven in jouw levenslijn. Wie er niet meer zijn, ze gaan met je mee, ook als ze er niet meer zijn.

*Er zijn tijden in nood maar ook tijden van geven
zegt prediker.*

De filosofie van prediker hier is: Al die tijd rest je niets anders dan genieten van eten en drinken met anderen. Dat gunt ons God. De genade van God die ons zijn trouw en liefde geeft. En de genade van mensen om je heen die trouw zijn en liefde kunnen geven. Van die genade kun je rijk worden, midden in je verdriet en gemis. Van samen fluiten in het donker, wat zo kan troosten.

Van Anselm Grün komt de vraag naar ons toe: waaruit put ik? Wat zijn mijn wortels? Wat is de grond waarin ik kan hechten? En geloof ik dat ik ook weer tot nieuwe bloei kan komen met de tijd? Dat ook ik mag bloeien in Gods licht? Dat ik zelf ook weer een nieuw plantje in de grond zet? Anselm Grün zegt: ook door jou zelf heen wil iets nieuws gaan stralen. God is de eeuwige Nieuwe. Hij heeft ook met jou een nieuw begin gemaakt. Ook jij hebt zoveel te geven, in de tijd van je leven.

Dat het je gegeven mag zijn altijd weer een nieuw begin te vinden, als het daarvoor tijd is.

Amen

